

Kościół Nowoapostolski w Polsce

Informacja Prasowa o Kościołe Nowoapostolskim w Polsce.

Kościół Nowoapostolski jest Kościołem chrześcijańskim, natury katolicko-protestanckiej, czyli „apostolskiej”, o zasięgu ogólnoświatowym, a działalność religijna i nabożeństwa odbywają się w języku danego narodu. Naczelnym Duszpasterzem jest Główny Apostoł. Kościół Nowoapostolski widzi swoje powołanie w duszpasterstwie i w zwiastowaniu Ewangelii oraz oczekuje od swoich wiernych sumiennego, z poczuciem odpowiedzialności, wywiązywania się z powierzonych i przyjętych obowiązków w życiu rodzinnym, zawodowym i społecznym. Kościół założony przez Jezusa Chrystusa i prowadzony przez apostołów był „Apostolski”. Kościół Nowoapostolski jako duchowa kontynuacja pierwotnego Kościoła jest zupełnie z nim zgodny.

Kościół Nowoapostolski datuje początek swojej historii na pierwsze dziesięciolecie XIX wieku. Kościół wyrażał tęsknotę wierzących chrześcijan europejskich za pierwotną nauką Jezusa i wiarą pierwotnego chrześcijaństwa oraz dążył do przywrócenia urzędu apostoła. Dalszy rozwój w latach sześćdziesiątych XIX wieku doprowadził do rozszerzenia Kościoła na wszystkie kontynenty, w tym kraje europejskie. Na ziemiach Polskich, a ściślej w narodzie polskim, Kościół Nowoapostolski datuje swą obecność od 1863 roku. Na obecnych ziemiach polskich, ale też na Kresach Wschodnich, ziemiach nienależących obecnie do terytorium kraju, żyło kilkadziesiąt tysięcy wiernych. Wzniesione zostały też liczne obiekty sakralne. Zatem Kościół w państwie polskim rozpoczął działalność bezpośrednio po uzyskaniu niepodległości, a sprawowanie kultu religijnego oraz prowadzenie działalności charytatywno-opiekuńczej odbywało się w obiektach stanowiących jego własność.

W okresie międzywojennym, w II Rzeczypospolitej, Kościół Nowoapostolski w Polsce, wywodzący byt prawny z ówczesnie obowiązujących regulacji prawnych, posiadał atrybuty uznania państwowego publiczno-prawnego.

Po drugiej wojnie światowej Kościół nieprzerwanie kontynuuje swą działalność w Polsce. Pomimo że Kościół stał się beneficjentem Dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o mieniu, to jednak późniejsza restrykcyjna polityka wyznaniowa PRL odmawiała zasadniczo należnego bytu prawnego. Nie zmieniło to rzeczywistości stanu historycznego i prawnego, że Kościół i jego osoby prawne są następcami prawnymi Kościoła Nowoapostolskiego i jego jednostek organizacyjnych, działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem 1 września 1939 r.

Kościół Nowoapostolski swą obecność w narodzie polskim datuje więc przed powstaniem nowożytnego państwa. Pierwsze zbory w Polsce przedwojennej powstały m.in. w Bydgoszczy, Gdyni, Warszawie, Wąbrzeźnie, Dąbrowie Górniczej, w okolicach Łodzi, Piotrkowa Trybunalskiego oraz we Lwowie. W wyniku powojennej zmiany granic Kościół utracił wiernych i zbory na przedwojennych kresach, natomiast automatycznie objął opieką duszpasterską wspólnoty wiernych zamieszkujących Ziemię Zachodnie i Północne. Niebawem jednak znaczna część wyznawców została przymusowo wysiedlona, a należące do poszczególnych zborów mienie, nieruchomości i obiekty sakralne zostały bezprawnie przejęte przez władze państwowe. Powojenne uwarunkowania historyczno-polityczne poważnie ograniczały, a wręcz uniemożliwiały prawidłowe funkcjonowanie życia chrześcijańskiego, tym bardziej rozwój Kościoła. W późniejszym okresie władze PRL tolerowały jedynie działalność Kościoła w oparciu o prawo o stowarzyszeniach, uznając zgromadzenia

nowoapostolskie jako stowarzyszenia zwykłe. Kościół Nowoapostolski w Polsce nigdy nie akceptował tego stanu rzeczy w konsekwencji posiadanego pierwotnego bytu prawnego, bowiem działającym na ziemiach polskich przed i po II wojnie światowej Kościołom przysługiwała i przysługuje osobowość publicznoprawna z mocy stanowionego prawa i Konstytucji. Normalizacja stosunku Państwa Polskiego do Kościołów obecnie następuje w trybie art. 25 Konstytucji oraz art. 40 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, które to przepisy orzekają o obowiązku uregulowania Umową i Ustawą stosunku między Rzeczpospolitą Polską a Kościołami, tym samym w konsekwencji z Kościołem Nowoapostolskim w Polsce, będącym autonomiczną jednostką międzynarodowego Kościoła o zasięgu światowym. Wskazanie na ten fakt jest nader zasadne, bowiem Kościół Nowoapostolski jest obecnie w Polsce jedynym jeszcze Kościołem chrześcijańskim okresu przedwojennego uznanym państwowo w II RP, a któremu to uznania konsekwentnie odmawiano i go dyskryminowano w PRL przez władze komunistyczne i niestety pomimo legislacyjnej demokratyzacji Państwa do dziś Kościół jest prawnie dyskryminowany.

Kościół Nowoapostolski w Polsce jest terytorialną i autonomiczną jednostką Kościoła międzynarodowego, a stanowiąc część ogólnoświatowego Kościoła Nowoapostolskiego zachowuje z nim jedność. Kościół w Polsce dzieli się organizacyjnie na okręgi, zbory, placówki, ośrodki kościelne, Administrację Centralną oraz inne jednostki, instytucje, zakłady, wydawnictwa utworzone zgodnie z prawem wewnętrznym. Naczelnym organem Kościoła jest Prezydent – Biskup Kościoła, a jego organem wspierającym jest Konferencja Kościelna. Kraj podzielony jest na cztery okręgi: północno-zachodni, centralno-południowy, północno-wschodni i zachodni. Administracja Centralna ma swoją siedzibę w Gdyni.

Kościół prowadzi punkty nauczania religii. Wydaje dwa miesięczniki: „Nasza Rodzina” i „Chleb Żywota”. Ponadto Kościół wydaje szereg pism i biuletynów religijnych.

Kościół Nowoapostolski propaguje wiarę w Boga i Jego Syna Jezusa Chrystusa. Podstawę tego stanowi Stary i Nowy Testament. W Kościele siłą wiążącą jest miłość i wiara, a mocą wiodącą Duch Święty. Kościół uznaje jako zasadę oraz normę wiary i życia, postanowienia Boga i księgi Pisma Świętego.

W Kościele Nowoapostolskim, tak jak za czasów pierwszych apostołów, są udzielane trzy sakramenty ustanowione przez Jezusa Chrystusa: święty chrzest wodny, święte pieczętowanie i święta wieczerza. Poza sakramentami udzielane są wiernym błogosławieństwa z okazji: confirmacji, zaręczyn, ślubu, jubileuszy ślubnych. Przyjęcie nowych członków jest uroczystą czynnością kościelną związaną z udzieleniem błogosławieństwa Bożego do inicjacji świętego chrztu wodnego. Po dogłębnym poznaniu zasad wiary mogą oni przystąpić do świętego pieczętowania, czyli świętego chrztu duchowego.

Kościół pełni swoje funkcje i realizuje cele religijne jako Kościół Jezusa Chrystusa, w szczególności poprzez regularne nabożeństwa, prowadzenie pracy duszpasterskiej, obsługę duchową wiernych i wykonywanie posług religijnych, prowadzenie działalności misyjnej i charytatywno-opiekuńczej oraz oświatowo-wychowawczej, publiczne organizowanie kultu i jego sprawowanie, organizowanie obrzędów, zgromadzeń i uroczystości religijnych, wydawanie i rozpowszechnianie publikacji oraz emitowanie w środkach masowego przekazu nabożeństw oraz własnych programów religijno-moralnych.

Realizowane cele służą w szczególności zapewnieniu wiernym możliwości zbawienia zgodnie z Ewangelią, nauką Jezusa i Jego apostołów, zaspokajaniu potrzeb duchowych i religijnych, wychowywaniu i doskonaleniu w duchu zasad religijnych Kościoła i moralności chrześcijańskiej, upowszechnianiu postaw poszanowania porządku, wychowywaniu w duchu pokoju i braterstwa z innymi ludźmi.

Szczególne wartości kładzione są na duszpasterską opiekę wszystkich wiernych, a także wychowanie religijne młodzieży i dzieci w duchu zasad wiary, miłości bliźniego i moralności chrześcijańskiej. W zakresie tego, co ogólnie zwie się „dobrem kultury”, zwłaszcza na płaszczyźnie religijnej, Kościół również nie jest obojętny. W Kościele kładzie się nacisk na propagowanie muzyki i śpiewu. Chóry w zborach regularnie zbierają się na naukę śpiewu; w zależności od możliwości organizowane są też orkiestry i grupy instrumentalne.

Kościół działa na zasadzie samofinansowania. Nie pobiera od wiernych składek lub opłat kościelnych. Wszelkie wydatki, łącznie z tymi na budowę kościołów i ich utrzymanie, jak i związane z pracą misyjną, pokrywają dobrowolne ofiary wiernych. Wszelka służba w Kościele, poza administracyjną, udzielanie wszelkich błogosławieństw i sakramentów (śluby, chrzty) oraz odprawianie pogrzebów, odbywa się nieodpłatnie.

Silna wiara i żywa społeczność pierwszych zborów apostołskich kontynuowana jest dziś w Kościele Nowoapostolskim. Nowoapostolskie wyznanie wiary jest bezwzględnie wiążące dla wszystkich chrześcijan nowoapostolskich. Cel wiary wyraża się zbawieniem podczas powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa i osiągnięciem wiekuistej społeczności z Bogiem Ojcem i Jego Synem.

Kościół Nowoapostolski nie ma charakteru zamkniętego, każdy może uczestniczyć w nabożeństwie. Kościół Nowoapostolski jest neutralny i niezależny; uczestniczenie w nabożeństwach i uroczystościach kościelnych do niczego nie zobowiązuje w myśl słów: „Przyjdź, zobacz, posłuchaj”. Kościół Nowoapostolski tym samym szanuje wiarę i przekonania wszystkich wierzących chrześcijan i współdziała na płaszczyźnie religijnej na rzecz dobra jednostki i narodu.

Obecnie prowadzony jest proces legislacyjny przyjętego Projektu Rządowego Ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Nowoapostolskiego, wszczęty w 1990 roku, zaś przyjęty projekt Ustawy nie różni się od już przyjętych i od lat obowiązujących ustaw kościelnych w Polsce.

Informacje na temat Kościoła można też uzyskać na naszych stronach internetowych pod adresem: <http://www.nak.org.pl>